

Çfarë është justifikimi?

Justifikimi nuk është as veprim kriminalistik dhe as gjyqësor i Zotit, për të cilin Ai fal, përjashton ose trajton njeriun, i cili nuk është i drejtë, sikur të ishte i drejtë. Tani, nëse Zoti do të trajtojë një të padrejtë sikur të ishte i drejtë, ai në të vërtetë do të ishte duke bërë padrejtësi. Nëse Zoti do ta shpallte një mëkatar të drejtë, ne do të kishim një deklaratë imagjinare, fiktive, sepse Zoti do të deklaronte diçka të pavërtetë për njeriun.

Çfarë është justifikimi?

“Sepse ai që ka vdekur është i shfajësuar nga mëkati” (Rom. 6: 7)

Përkufizimet teologjike

Commonshtë e zakonshme që teologjia të trajtojë doktrinën e justifikimit si një çështje të rendit kriminalistik, prandaj shprehjet act akti gjyqësor i Zotit ', act akti i njohjes hyjnore', 'shpall drejtësi', etj., Në përkufizimet rreth temës së justifikimit.

Për Scofield, edhe pse i justifikuar, besimtari është akoma mëkatar. Zoti e njeh dhe e trajton besimtarin si të drejtë, megjithatë, kjo nuk do të thotë që Zoti e bën dikë të drejtë.

“Mëkatar i besimtar është i justifikuar, domethënë trajtohet si i drejtë (...) Arsyetimi është një veprim i njohjes hyjnore dhe nuk do të thotë ta bësh një person të drejtë ...”
Scofield Bible with References, Rom. 3:28.

Për të justifikuar Charles C. Kyrie do të thotë:

“Deklarimi se dikush është i drejtë. Të dy fjalët hebraike (sadaq) dhe greke (dikaioō) nënkuptojnë ‘shpallin’ ose ce shqiptojnë ‘një vendim të favorshëm, duke shpallur dikë të drejtë. Ky koncept nuk nënkupton bërjen e dikujt të drejtë, por vetëm shpalljen e drejtësisë ”Kyrie, Charles Caldwell, Theology Basic – Në dispozicion për të gjithë, përkthyer nga Jarbas Aragão – São Paulo: Christian World, 2004, f. 345

George Eldon Ladd e kupton justifikimin nga termi grek dikaioō, si:

“‘Shpalleni të drejtë’, duke mos e bërë atë të drejtë ‘. Siç do ta shohim, ideja kryesore, në justifikim, është deklarata e Zotit, gjykatësit të drejtë, se njeriu që beson në Krishtin, megjithëse mund të jetë mëkatar, është i drejtë – ai shihet si i drejtë, sepse, në Krishtin, ai arriti në një marrëdhënie të drejtë me Zotin ”Ladd, George Eldon, Theology e Testamentit të Ri, përkthyer nga Darci Dusilek dhe Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: Eksodi, 97, f. 409

Arsyetimi nuk është as ligjvënie dhe as një akt gjyqësor nga Zoti për të cilin Ai fal, përjashton dhe trajton njeriun që nuk është thjesht sikur të ishte i drejtë. Tani, nëse Zoti do të trajtojë një të padrejtë sikur të ishte i drejtë, ai në të vërtetë do të ishte duke bërë padrejtësi. Nëse Zoti do ta shpallte një mëkatar të drejtë, ne do të kishim një deklaratë imagjinare, fiktive, sepse Zoti do të deklaronte diçka të pavërtetë për njeriun.

Thelbi i doktrinës së justifikimit është që Zoti krijon një njeri të ri me drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë dhe e deklaron atë të jetë i drejtë sepse ai njeri i ri është në të vërtetë i drejtë. Zoti nuk punon me një drejtësi imagjinare, imagjinare, deri në atë pikë sa të trajtohet si vetëm ai që nuk është me të vërtetë i drejtë.

Për teologët e reformave, justifikimi është një akt gjyqësor i Zotit pa ndonjë ndryshim në jetën e tyre, domethënë Zoti nuk e ndryshon gjendjen e njeriut. Aty qëndron mashtrimi, sepse Zoti i justifikon vetëm ata që kanë lindur përsëri (Gjoni 3: 3). Tani, nëse njeriu është përsëri i lindur sipas Zotit, kjo do të thotë që Zoti e ndryshoi gjendjen e njeriut (1 Pjetrit 1: 3 dhe 23).

Gjendja e besimtarit është krejtësisht e ndryshme nga kur ai nuk besonte në Krishtin. Para se të besojë, njeriu i nënshtrohet fuqisë së errësirës dhe, pasi të besojë, ai transportohet në mbretërinë e Birit të dashurisë së tij “Kush na nxori nga pushteti i errësirës dhe na transportoi në mbretërinë e Birit të dashurisë së tij” (Kl 1 : 13).

Kur ishte në fuqinë e errësirës njeriu ishte gjallë për mëkat, prandaj, ai kurrë nuk do të shpallet i drejtë, por të vdekurit për mëkat janë të justifikuar nga mëkati.

Tani, sistemet juridike që gjejmë në gjykata merren me çështje dhe marrëdhënie që kanë materialitet midis të gjallëve, ndërsa doktrina e justifikimit nuk përfshin parime kriminalistike, sepse vetëm ata që kanë vdekur për mëkat janë të justifikuar nga mëkati!

Bibla demonstroi se si hebrenjtë ashtu edhe johebrenjtë shpëtohen nga hiri i Zotit i zbuluar në Jezu Krisht. Të shpëtohen nga hiri i Zotit është një lloj si të shpëtosh me anë të besimit, sepse Jezusi është besimi i dukshëm (Gal 3:23). Jezusi është themeli i fortë mbi të cilin njeriu ka besim të plotë te Zoti dhe justifikohet (Hebr 11: 1; 2 Kor 3: 4; Kol 1:22).

Daniel B. Pecota deklaroi se:

“Besimi nuk është kurrë themeli i justifikimit. Dhiata e Re kurrë nuk pretendon se justifikimi është dia pistin (“në këmbim të besimit”), por gjithmonë pisteos dia, (“përmes besimit”) “.

Tani, nëse e kuptojmë që Krishti është besimi që do të shfaqej, rrjedh se Krishti (besimi) ishte, është dhe do të jetë gjithmonë themeli i justifikimit. Konfuzioni midis 'dia pistin' (besimi në të vërtetën) dhe 'dia pisteos' (vetë së vërtetës) është për shkak të një leximi të dobët të fragmenteve biblike, pasi Krishti është themeli i fortë mbi të cilin njerëzit që besojnë bëhen të këndshëm për Perëndinë, sepse justifikimi është përmes Krishtit (dita e pisteos).

Problemi më i madh me doktrinën e arsytimit të reformatorëve është përpjekja për të shkëputur doktrinën e justifikimit nga doktrina e rigjenerimit. Pa rigjenerim nuk ka asnjë justifikim dhe nuk ka asnjë justifikim përveç rigjenerimit. Kur njeriu bëhet sipas mishit dhe gjakut, ekziston vendimi i Zotit: fajtor, sepse kjo është gjendja e njeriut e bërë sipas mishit (Gjoni 1:12). Por, kur njeriu gjenerohet përsëri (rigjeneruar), verdikti që jep Zoti është: i justifikuar, sepse personi në të vërtetë është i drejtë.

Dënim në Adam

Hapi i parë për të kuptuar doktrinën e justifikimit është të kuptojmë se të gjithë njerëzit kanë mëkatuar dhe nuk kanë arritur lavdinë e Perëndisë (Rom. 3:23). Kjo do të thotë që, për shkak të ofendimit të Adamit, të gjithë njerëzit së bashku, kur ishin në 'kofshën' e Adamit, u bënë të papastër dhe të vdekur për Perëndinë (Ps 53: 3; Ps 14: 3). Pas ofendimit të Adamit, të gjithë pasardhësit e tij filluan të jetojnë për mëkatin dhe ishin të vdekur (të tjetërsuar, të ndarë) për Perëndinë.

Duke folur për këtë gjendje të trashëguar nga Adami, apostulli Pavël tha që të gjithë njerëzit (hebrenj dhe johebrenj) ishin nga natyra fëmijë zemërimi (Efes. 2: 3).

Pse fëmijë të zemërimit? Sepse ata ishin fëmijë të mosbindjes

së Adamit “Askush të mos ju mashtrojë me fjalë boshe; për shkak të këtyre gjërave zemërimi i Perëndisë bie mbi bijtë e mosbindjes “(Efes. 5: 6).

Për shkak të veprës së Adamit, mëkati hyri në botë dhe për shkak të mosbindjes së tij të gjithë njerëzit janë mëkatarë “Prandaj, ashtu si mëkati hyri në botë me anë të mëkatit, dhe vdekja me anë të mëkatit, kështu vdekja u kaloi të gjithëve prandaj të gjithë kanë mëkatuar “(Rom. 5:12).

Të gjithë njerëzit e lindur sipas mishit janë mëkatarë sepse dënimi (vdekja) e Adamit u kaloi të gjithë pasardhësve të tij.

Shumë nuk janë të vetëdijshëm se njerëzit janë mëkatarë për shkak të dënimit të trashëguar nga Adami dhe konsiderojnë se njerëzit janë mëkatarë për shkak të çështjeve të sjelljes që vijnë nga njohja e së mirës dhe së keqes.

Necessaryshtë e nevojshme të shihet mirë ofendimi i Adamit nga njohuritë e marra nga fryti i njohjes së së mirës dhe së keqes. Ndërsa njohja e së mirës dhe së keqes nuk ishte ajo që e ndau njeriun nga Zoti (mëkati), sepse Zoti e njeh të mirën dhe të keqen (Zan. 3:22), mosbindja solli mëkatin (ndarjen, ndarjen, tjetërsimin) nga shkak i ligjit që thoshte: ju me siguri do të vdisni (Zan. 2:17).

Mëkati provoi të ishte tepër i lig sepse përmes ligjit të shenjtë, të drejtë dhe të mirë mëkati mbizotëronte dhe vriste njeriun (Rom. 7:13). Pa ndëshkimin e ligjit: ‘me siguri do të vdisni’, mëkati nuk do të kishte fuqi të mbizotërojë njeriun, por përmes fuqisë së ligjit (me siguri do të vdisni) mëkati gjeti rastin dhe vrau njeriun (Rom. 7:11). Ligji i dhënë në Eden ishte i shenjtë, i drejtë dhe i mirë sepse paralajmëronte njeriun për pasojat e mosbindjes (nuk do të hani prej tij, sepse ditën kur do ta hani prej tij, ju me siguri do të vdisni).

Për shkak të ofendimit, njerëzit formohen në paudhësi dhe ngjizen në mëkat (Ps 51: 5). Nga nëna (nga fillimi) burrat

largohen nga Zoti (Ps 58: 3), njeriu më i mirë është i krahasueshëm me një gjemb dhe më i drejti me një gardh të bërë me gjemba (Mk 7: 4). Bëhet për shkak të veprës së Adamit që vendimi u dëgjua: fajtor! (Rom 3:23)

Prandaj pyetja e Jobit: «Kush mund t'i nxjerrë të pastrat nga të papastrat? Askush »(Jobi 14: 4). Por ajo që është e pamundur për njerëzit është e mundur për Zotin, sepse Ai ka fuqinë të bëjë gjithçka të re: “Jezusi, megjithatë, duke i parë, tha: Për njerëzit është e pamundur, por jo për Perëndinë, sepse për Perëndinë të gjithë gjërat janë të mundshme ”(Marku 10:27).

Arsyetimi është përgjigjja e Zotit për më të rëndësishmen nga të gjitha pyetjet njerëzore: Si mund të bëhet një person i pranueshëm para Zotit? Përgjigjja është e qartë në Dhjatën e Re, veçanërisht në rendin vijues të Jezu Krishtit: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se ai që nuk ka rilindur nuk mund ta shohë mbretërinë e Zotit” (Gjoni 3: 3). Shtë e nevojshme të lindësh nga uji dhe Shpirti, sepse ajo që ka lindur nga mishi është e mishit, por ata që kanë lindur nga Fryma janë shpirtërorë (Rom. 8: 1).

Problemi i ndarjes midis Zotit dhe njerëzve (mëkati) buron nga lindja natyrale (1Ko 15:22), dhe jo nga sjellja e njerëzve. Mëkati lidhet me natyrën e rënë të njeriut, dhe jo me sjelljen e tij në shoqëri.

Zgjidhja e dënimit që njeriu arrin në justifikimin në Krishtin vjen nga fuqia e Zotit, dhe jo nga një akt gjyqësor. Së pari, sepse mjaftonte që njeriu të mos i bindej Krijuesit që të vendoset gjykimi i dënimit: vdekja (ndarja) e të gjithë njerëzve (Rom. 5:18). Së dyti, sepse kur Jezusi i thërret njerëzit të marrin kryqin e tij, ai e bën të qartë se për t'u pajtuar midis Zotit dhe njerëzve është e nevojshme të vuash dënimin e vendosur: vdekjen. Në vdekje me Krishtin, drejtësia është e kënaqur, sepse ndëshkimi nuk është asgjë më shumë se personi i shkelësit (Mt 10:38; 1Ko 15:36; 2Ko 4:14).

Kur një njeri paraplegjik u vendos para Jezuit, Ai tha:

“Tani që ju të mund të dini se Biri i Njeriut ka fuqi në tokë për të falur mëkatet (i tha të paralizuarit), unë po të them, Çohu, merre shtrat dhe shko në shtëpinë tënde ”(Mk 2:10 -11).

Kjo linjë nga Jezusi demonstroi se pasazhi klasik nga Romakëve 3, vargjet 21 deri 25 mbi justifikimin nuk përfshin koncepte kriminalistike.

Falja e mëkateve nuk është një kërkesë ligjore, është çështje fuqie! Vetëm ata që kanë pushtet mbi argjilën mund të falin mëkatet për të bërë enë nderi nga e njëjta masë (Rom 9:21).

Kjo është arsyeja pse apostulli Pal nuk ishte i turpëruar nga ungjilli, sepse ungjilli është fuqia e Zotit për shpëtimin e secilit që beson (Rom. 1:16).

Duke folur për këtë çështje me Jobin, Zoti e bën të qartë se, që njeriu të jetë në gjendje të deklarojë veten të drejtë, do të ishte e nevojshme të kishte krahë si të Zotit dhe të gjëmonte si Më i Larti. Do të ishte e nevojshme të vishesh me lavdi dhe shkëlqim dhe të vishesh me nder dhe madhësi. Ai duhet të jetë në gjendje të derdhë zemërimin e tij duke shtypur të pabesët në vendin e tij. Vetëm duke përmbushur të gjitha kërkesat e renditura më sipër do të ishte e mundur që njeriu të shpëtojë vetveten (Puna 40: 8-14).

Por, meqenëse njeriu nuk e ka këtë fuqi të përshkruar nga Zoti, ai kurrë nuk do të jetë në gjendje të deklarojë veten të drejtë ose të shpëtojë vetveten. Nga ana tjetër, Biri i njeriut, Jezu Krishti, mund ta shpallë njeriun të drejtë, sepse Ai Vetë vuri lavdi dhe madhësi duke u kthyer në lavdi me Atin “Dhe tani, Atë, më përlevdo me veten tënde, me atë lavdi që pata me ty para se të ekzistonte bota ”(Gjoni 17: 5); “Ngjesh shpatën në kofshë, o i fuqishëm, me lavdinë tënde dhe madhësinë tënde” (Ps 45: 3).

Gjykatësi i drejtë

Hapi i dytë për të kuptuar doktrinën e justifikimit është të kuptojmë se nuk ka asnjë mënyrë që Zoti të deklarojë ata që janë të dënuar pa faj. Vetëm Zoti nuk mund të lejojë që ndëshkimi i vendosur ndaj keqbërësve të zbatohet mbi ta.

Zoti kurrë nuk e deklaron (justifikon) të drejtin atë që është i lig “Do të largoheni nga fjalët e gënjeshtres dhe nuk do të vrisni të pafajshmin dhe të drejtin; sepse nuk do të justifikoj të pabesin “(Da 23: 7).

Zoti kurrë nuk e trajton të ligun sikur të ishte thjesht “Larg nga ju të bëni një gjë të tillë, të vrisni të drejtin me të pabesin; i drejti qoftë si i pabesi, larg jush. A nuk do të vinte drejtësia gjykatësi i gjithë dheut? “ (Zan. 18:25).

Zoti nuk do të sigurojë kurrë që ndëshkimi i shqiptuar kundër shkelësit t’i jepet një tjetri, pasi lexon: «Shpirti që mëkaton, do të vdesë; djali nuk do të marrë paudhësinë e babait dhe as babai nuk do të marrë paudhësinë e babait. Drejtësia e të drejtit do të qëndrojë mbi të dhe ligësia e të pabesit do të bjerë mbi të “(Ezk 18:20).

Kur Jezusi i tha Nikodemit se është e nevojshme që njeriu të rilindë, të gjitha pyetjet e mësipërme u morën parasysht, pasi Jezusi e dinte mirë që Zoti kurrë nuk i shpall ata të lindur sipas mishit të Adamit pa faj.

Kur lindi natyrshëm, njeriu u bë mëkatar, një enë për t’u dekurajuar, pra, një fëmijë i zemërimit dhe mosbindjes. Për ta shpallur njeriun të lirë nga mëkati, ai së pari duhet të vdesë, sepse nëse nuk vdes ai kurrë nuk mund të jetojë për Perëndinë “Sepse ai që ka vdekur është i shfajësuar nga mëkati” (Rom. 6: 7); “Budalla! ajo që ju mbillni nuk gjallërohet nëse nuk vdisni më parë “(1Ko 15:36).

Krishti vdiq për mëkatarët – i drejti për të padrejtët – por kush nuk e ha mishin dhe nuk pi gjakun e Krishtit nuk do të ketë jetë në vetvete, domethënë është e domosdoshme që njeriu të jetë pjesëmarrës në vdekjen e Krishtit.

“Sepse Krishti gjithashtu vuajti një herë për mëkatet, të drejtët për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia; i mërziur, me të vërtetë, në mish, por i gjallëruar nga Fryma ”(1Pj. 3:18);

“Jezusi, pra, u tha atyre: Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se, nëse nuk hani mishin e Birit të njeriut dhe nuk pini gjakun e tij, nuk do të keni më jetë në vetvete” (Gjoni 6:53).

Të hash mish dhe të pish gjakun e Krishtit është njësoj si të besosh në Të (Gjoni 6:35, 47). Të besosh në Krishtin është njësoj si të kryqëzohesh me Të.

Kushdo që beson është varrosur me Të dhe pushon së jetuari për mëkatin dhe fillon të jetojë për Perëndinë “Unë tashmë jam kryqëzuar me Krishtin; dhe unë jetoj, jo më unë, por Krishti jeton në mua; dhe jetën që tani jetoj në mish, unë jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, i cili më deshë dhe u dorëzua për mua ”(Gal 2:20; Rom. 6: 4).

Njeriu që beson në Krishtin e pranon se është fajtor për vdekjen për shkak të fyerjes së Adamit.

Në mënyrë implicite pranon që Zoti është i drejtë kur flet dhe është i pastër kur gjykon si fajtor pasardhësit e Adamit (Ps 51: 4). Ai pranon që vetëm Krishti ka fuqinë të krijojë një njeri të ri duke u ringjallur nga të vdekurit, në mënyrë që ai që është varrosur me Të të ringjallë një krijesë të re.

Njeri i ri në Krishtin

Hapi i fundit për të kuptuar justifikimin është të kuptojmë që nga lindja e re vjen një krijesë e re e krijuar me drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë “Pra, nëse dikush është në Krisht, një krijesë e re është; gjërat e vjetra janë zhdukur; ja, gjithçka është bërë e re ”(2Ko 5:17; Efesianëve 4:24).

Kjo krijesë e re është shpallur e drejtë sepse në mënyrë të efektshme Zoti e krijoi atë përsëri të drejtë dhe të patëmetë para Tij.

Njeriu që beson në Krishtin është krijuar rishtas pjesëmarrës i natyrës hyjnore (2 Pjet. 1: 4), sepse plaku u kryqëzua dhe trupi që i përkiste mëkatit u zhbë.

Pasi u varros me Krishtin në ngjashmërinë e vdekjes së tij, njeriu ringjall një krijesë të re “Duke e ditur këtë, që plaku ynë u kryqëzua me të, në mënyrë që trupi i mëkatit të zhbëhet, në mënyrë që të mos i shërbejmë më mëkatit” (Rom 6: 6).

Përmes ungjillit, Zoti jo vetëm që e shpall njeriun të drejtë, por gjithashtu krijon njeriun e ri në thelb të drejtë. Ndryshe nga sa pretendon Dr. Scofield, se Zoti vetëm e shpall mëkatarin të jetë i drejtë, por nuk e bën atë të drejtë.

Bibla thotë se Zoti e krijon njeriun e ri me drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë (Ef 4:24), prandaj, Justifikimi vjen nga një veprim krijues i Zotit, me anë të të cilit njeriu i ri krijohet pjesëmarrës në natyrën hyjnore. Arsyetimi biblik i referohet gjendjes së atyre që janë krijuar përsëri përmes së vërtetës së ungjillit (besimit): pa faj ose dënim.

Nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin. Pse nuk ka dënim? Përgjigja qëndron në faktin se njeriu ‘është në Krishtin’, sepse ata që janë në Krishtin janë krijesa të reja “PRANDAJ, tani nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus, të cilët nuk ecin sipas mishit, por sipas Frymës” (Rom

8: 1);

“Pra, nëse dikush është në Krishtin, një krijesë e re është; gjërat e vjetra janë zhdukur; ja, gjithçka është bërë e re ”(2Ko 5:17).

Arsyetimi buron nga gjendja e re e atyre që janë në Krisht, sepse të jesh në Krisht do të thotë të jesh një krijesë e re “Dhe nëse Krishti është në ty, trupi në të vërtetë ka vdekur për shkak të mëkatit, por shpirti jeton për shkak të drejtësisë. Dhe nëse Fryma e atij që ringjalli Jezusin nga të vdekurit banon në ju, ai që ringjalli Krishtin nga të vdekurit do të gjallërojë gjithashtu trupat tuaj të vdekshëm me anë të Shpirtit të tij që banon në ju ”(Rom. 8: 10-11).

Jepni pyetjen e apostullit Pavël: «Sepse nëse ne, që kërkojmë të shfajësohemi në Krishtin, edhe ne do të gjendemi mëkatarë, a është Krishti ministri i mëkatit? Aspak ”(Gal 2:17).

Tani Krishti është një ministër i drejtësisë dhe në asnjë mënyrë një shërbëtor i mëkatit, prandaj, ai që justifikohet nga Krishti nuk është gjetur mëkatar, sepse ai ka vdekur për mëkatin “Sepse ai që ka vdekur është i shfajësuar nga mëkati” (Rom. 6: 7)

Kur apostulli Pavël thotë: është Zoti ai që i justifikon ata! “Kush do të ngrejë një akuzë kundër të zgjedhurve të Zotit? Godshtë Zoti që i justifikon ata ”(Rom. 8:33), ai ishte mjaft i sigurt se nuk ishte çështje mjekoligjore, sepse në gjykatë ai vetëm deklaroi se çfarë është, pasi ata nuk kanë fuqi të ndryshojnë gjendjen e atyre që paraqiten para gjykatësve.

Kur thuhet se ‘është Zoti që justifikon’, apostulli Pavël tregon fuqinë e Zotit që krijon një njeri të ri. Zoti e shpall njeriun të drejtë sepse nuk ka dënim për ata që janë krijesa të reja. Zoti nuk e transferoi gjendjen e plakut te Krishti, por plaku u kryqëzua dhe u zhbë, kështu që nga të vdekurit u ngritën krijesa të reja që ulen me Krishtin për lavdinë e

Perëndisë Atë dhe asnjë dënim nuk rëndon mbi ta.

Të krishterët shpallen të drejtë sepse janë bërë të drejtë (dikaioō) nga fuqia që është në ungjill, me të cilën njeriu është pjesëmarrës në trupin e Krishtit, sepse ai vdiq dhe u ringjall me Krishtin si i shenjtë, i patëmetë dhe i patëmetë “Në trupin e mishi i tij, me anë të vdekjes, për t’ju paraqitur të shenjtë dhe të patëmetë dhe të patëmetë “para tij” (Kol 1:22; Efes. 2: 6; Kol 3: 1).

Kur Pali thotë, “Meqenëse tashmë keni vdekur dhe jeta juaj është e fshehur me Krishtin në Zot” (Kol 3: 3), do të thotë që i krishteri është i justifikuar nga mëkati, domethënë i vdekur për mëkatin (Rom. 6: 1 – 11), dhe unë jetoj për Zotin “Kështu që ne u varrosëm me të nga pagëzimi në vdekje; kështu që, ashtu si Krishti u ringjall prej së vdekurish, nga lavdia e Atit, kështu edhe ne mund të ecim në risinë e jetës ”(Rom. 6: 4).

Jezusi u dha nga Zoti për të vdekur për shkak të mëkatit të njerëzimit, sepse është e nevojshme që njerëzit të vdesin për të mëkatuar në mënyrë që të jetojnë për Perëndinë. Kjo është arsyeja pse u ngrit Krishti Jezus, në mënyrë që ata që ngrihen me Të të shpallen të drejtë. Pa vdekur nuk ka ringjallje, pa ringjallje nuk ka justifikim “Kush u çua për mëkatet tona dhe u ngrit për justifikimin tonë” (Rom. 4:25).